

Premsa 27/11/2011

Periòdic d'Andorra - Opinió

ALEXANDRA GREBENNIKOVA

El bosc de la Rabassa

Tinc un amor especial pels boscos de la Rabassa. No és que els hagi visitat gaire, de fet he passejat molt més a Encamp i a Canillo que a totes les altres parròquies. Puc intentar trobar-ne raons, més o menys vàlides i més o menys creïbles: el meu home hi anava amb els seus pares i la seva germana quan era petit; la meva sogra, amb les seves amigues, hi va a buscar bolets sempre que pot; per dir-vos la veritat, hi tinc més raons i més amics que hi han deixat un tros de cor. No es tracta de buscar el perquè. Els sentiments són una cosa delicada, difícil de controlar, efímera de mesurar: són sentiments. Diguem simplement que tinc un amor especial, inexplicable, únic, pels boscos de la Rabassa. No hi he anat des de fa molt temps: sols els recordo. Avui, mirant els enllaços que, durant aquesta setmana, havien compartit els meus amics a la web, he arribat a la pàgina web dels Amics de la Rabassa. I m'he quedat immòbil. I us ho dic.

A la pàgina web dels Amics de la Rabassa llegim l'immensament trist poema de Joan Alcover «Desolació»: «Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir...», el monòleg d'un arbre mig mort que es plany: «mes branques una a una va rompre la tempesta, i el llamp fins a la terra ma soca mig-partí». Aquest poema acompanya les tristes imatges de la destrucció dels entorns naturals del paisatge que, en les paraules de Noemí Rodríguez, «es va transformant, deformant, emmalaltint». Tot observant aquelles fotografies de terror, forats per la tanca perimetral, els primers pals clavats, excavacions allà on jugaven els nens, la cimentada al Planell de Conangle, la plantada d'estaques dins del bosc, entens que allò que passa en la nostra i tan propera realitat és més desolador que totes les paraules de l'arbre moribund nascut del cor del poeta. Aquell, almenys, va ser ferit per un llamp de la tempesta; els nostres arbres, els estem destruint avui, mentre ens diuen, silencis: «al cel he vist anar-se'n la millor part de mi».

Recordant la felig (i en tota certesa, profundament irònica) expressió de Marc Vila, em considero una «rusa optimista». Agraeixo el fet de viure en un país on tant un ciutadà normal i corrent com un ciutadà carregat de diamants no temen que els matin per treure'ls la cartera. Si es tracta de la natura, recordo que la majoria de les varietats d'activitat humana la destrueixen irreversiblement, i no per això hem deixat de fer –per donar-vos només un exemple– pistes d'esquí, o construir blocs de pisos o aparcaments als llocs on abans es trobaven prats verds plens de grandalles. Però ¿realment és necessari aniquilar els tresors que ens envolten, sense deixar-ne cap record als nostres fills? Sempre havia pensat que el projecte de Naturlandia es portaria a terme amb cura i seny, però des que he vist les imatges del començament de la destrucció, en tinc malsons. M'agrada pensar en positiu, però hi hem de pensar, ara, i ens hem de plantejar seriosament si es tracta d'un projecte que té sentit. I si no el té, i si ja és massa tard, aquella Andorra que estimem amb bogeria no tardarà en dir-nos, de si mateixa, dels boscos que ens donaven ombra encara fa poc, això:

"Cada ferida mostra la pèrdua d'una branca:/sens jo, res parlaria de la meitat que em manca;/jo visc sols per plànyer lo que de mi s'és mort".

IL·LUSTRACIÓ: JORDI CASAMAJOR

{backbutton}